

— Къде ли? — отвърна марката, — ще ти кажа. — Миналата година азъ бѣхъ тънко клонче, като кибритена клечка. Нашето дърво растѣше край брѣга на Жълтата рѣка въ Китай. Въ клонитѣ на туй дърво имаше гнѣздо на славеи сладкопойници. Когато презъ пролѣтта тръгнаха да пжтватъ за Европа, майката изпѣ сжщата пѣсенъ. Ахъ, сърдцето ми се топи, като я слушамъ!

— Лъжешъ! — викна старата птичка. — Щомъ си била клонче, какъ можа да станешъ пощенска марка?

— Нѣма нищо чудно! Презъ пролѣтта дойдоха дървари. Тѣ отсѣкоха дървото. Заедно съ много други дървета ни натрупаха на единъ параходъ. Откараха ни въ нѣкакъвъ непознатъ градъ, стовариха ни въ двора на една хартиена фабрика. Тя имаше високи кумини, електрически триони и бучащи мотори. Почнаха да ни рѣжатъ, да ни варятъ, превърнаха ни на каша, а отъ кашата направиха снѣжно-бѣла хартия. Цѣлото наше дърво се превърна на три топа хартия. Отъ нея въ печатницата напечатаха сто хиляди марки. Азъ съмъ отъ най-горното клонче.

— Ахъ, — трепна старата птичка, — добре дошла, сестрице марчице! Ти си рожба на нашето дърво, а ние сме славеитѣ, които заминаха презъ пролѣтта за Европа. Ела ни на гости. Заедно ще прекараме въ мѣховото гнѣздо. Презъ хладнитѣ зимни вечери ти ще ни разказвашъ за последнитѣ дни на хилядогодишното дърво, отъ клонитѣ на което сж изхвъркнали толкова поколѣния славеи.

Марката се сгърчи още повече отъ вълнение и се отлепи отъ плика. Птичката майка я грабна съ клѣвката си и я дигна въ гнѣздото.

А. Каралийчевъ

